

Arrest

nr. 347 383 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DIENI verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juli 2025 waarbij er wordt besloten tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

2. Overeenkomstig artikel 57/6/5, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) neemt de commissaris-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om

internationale bescherming indien de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft. Gelet op het bepaalde in artikel 18, § 2, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hierna: KB CGVS), bedroeg de door de Koning bepaalde redelijke termijn om schriftelijk een geldige reden mee te delen voor de afwezigheid te dezen 2 dagen na de vastgestelde datum van het gehoor.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het aangetekend schrijven waarbij hij werd opgeroepen voor haar persoonlijk onderhoud op 16 juni 2025. Volgens de commissaris-generaal heeft hij geen geldige reden meegedeeld om zijn afwezigheid te rechtvaardigen binnen de termijn van 2 dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

3. Verzoeker voegt aan het verzoekschrift een foto van een doktersattest toe dat is opgemaakt op 12 juni 2025. In dit attest kan worden gelezen dat hij omwille van ziekte niet in staat was om op 16 juni 2025 op een afspraak aanwezig te zijn.

Verzoeker heeft dit attest overgemaakt met het verzoekschrift op 8 juli 2025. Dit is enkele weken nadat zijn persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal gepland was, en een week nadat de bestreden beslissing aan hem betekend werd, waardoor hij de termijn van twee dagen waarin hij een geldige reden voor zijn afwezigheid op het persoonlijk onderhoud moest meedelen heeft overschreden.

Het is aan verzoeker om aan te tonen dat hij omwille van redenen van overmacht, buiten zijn wil om, wegens redenen van overmacht geen gehoor kon geven aan de oproep van de commissaris-generaal voor zijn persoonlijke onderhoud. Verzoeker slaagt hier echter niet in.

In voorliggend verzoekschrift en in de aanvullende nota's beperkt verzoeker zich tot het stellen dat het feit dit attest niet fysiek binnen de acht dagen in het dossier werd gevoegd, geen afbreuk doet aan de intrinsieke bewijskracht ervan, aangezien het medisch attest reeds opgesteld werd op 12 juni 2025, nog voor de datum van de oproeping. Ook stelt verzoeker dat de niet-tijdige indiening van het medisch attest overmacht inhoudt, namelijk een technische storing die de uitgestelde verzendfunctie van Outlook trof.

De Raad stelt in navolging van de verwerende partij vast dat verzoeker niet aantoont dat hij omwille van overmacht niet in staat was om het medisch document tijdig over te maken aan het de verwerende partij. De verwerende partij stelt terdege het volgende vast in de verweernota van 26 augustus 2025: "Verzoeker toont namelijk niet aan dat dit document niet tijdig kon worden overgemaakt omwille van een gebeurtenis buiten menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden, door louter te verwijzen naar het feit dat er sprake was van een onverklaarbare storing in het e-mailsysteem van Outlook. Zo merkt verweerder op dat verzoeker zijn raadsman, ongeacht of er sprake was van een (tijdelijke) storing of niet, in staat was om na te kijken of de e-mail effectief werd verzonden. Gezien het belang van de asielprocedure is het ook niet onredelijk van hem te verwachten dat hij dit nagaat." Verzoeker brengt geen elementen aan die hier een ander licht op kunnen werpen. Louter herhalen dat de e-mail van verzoekers raadsman wel degelijk opgesteld werd en dat het medisch attest opgemaakt werd op 12 juni 2025, doet geen afbreuk aan bovenstaande pertinente vaststellingen.

Ter overvloede stelt de Raad vast dat de aanvullende nota van 18 augustus 2025 geen betrekking heeft op verzoeker.

4. Derhalve lijkt verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift er niet in te slagen om aan te tonen of aannemelijk te maken dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en in casu ten onrechte zou hebben besloten tot de beëindiging van zijn verzoek op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. In dit opzicht is het niet nuttig om de vluchtmotieven van verzoeker te toetsen aan artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Indien een verzoek om internationale bescherming voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, verklaart de commissaris-generaal het verzoek ontvankelijk. Aldus kan verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indienen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting,

Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsebepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 20 maart 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker meent dat de Raad er in deze beschikking ten onrechte van uitgaat dat hij op een correcte wijze werd opgeroepen voor zijn persoonlijk onderhoud bij verweerder en stelt dat hij in dit verband een overmachtsituatie kan invoeren, waartoe hij verwijst naar de stukken die hij heeft gevoegd bij zijn aanvullende nota. Meer bepaald ligt er een afwezigheidsattest voor, uitgeschreven door een dokter. Verzoeker heeft dit overgemaakt aan zijn advocaat, die dit op zijn beurt tijdig heeft willen overmaken aan de diensten van verweerder, wat door een technische storing – een vertraging in Outlook – niet is gelukt. Om deze reden heeft zijn advocaat verweerder ook gevraagd om zijn dossier “te heropenen”, wat evenwel werd geweigerd. In deze wenst verzoeker ook te benadrukken dat dit alles meer dan een louter technische kwestie betreft: verweerder stelt dat het niet opdagen voor het persoonlijk onderhoud getuigt van een desinteresse in de afhandeling van zijn beschermingsverzoek en een negatieve indicatie inhoudt voor wat betreft de gegrondheid van zijn vrees, wat in zijn nadeel kan spelen indien hij een navolgend verzoek om internationale bescherming zou indienen.”

5.1. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker op 28 januari 2026 een vraag tot horen heeft ingediend met een schriftelijke toelichting.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092).

Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan derhalve niet als dusdanig worden gebruikt; evenmin biedt een verzoek tot horen de mogelijkheid nieuwe middelen, argumenten of informatie aan te voeren. Dit verzoek mag zodoende niet worden beschouwd als een bijkomende memorie. Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

In voormelde vraag tot horen verzoekt verzoeker niet slechts om te worden gehoord, maar geeft hij eveneens een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening worden gehouden.

5.2. Het betoog van verzoekers advocaat ter zitting doet voorts geen afbreuk aan de vaststellingen die terug te vinden zijn in de beschikking van 13 januari 2026.

Er wordt opnieuw verwezen naar het afwezigheidsattest dat verzoeker heeft voorgelegd waarbij herhaald wordt dat gelet op een technische storing in Outlook, er sprake is van overmacht.

In punt 3 van de voormelde beschikking werd hierop reeds concreet geantwoord. Door louter eerder aangehaalde argumenten te herhalen en de gedane gevolgtrekkingen tegen te spreken, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Daar verzoeker zonder het tijdig meedelen van een geldige reden, geen gevolg heeft gegeven aan de oproepingsbrief voor een persoonlijk onderhoud, mocht verweerder ook redelijkerwijze stellen dat verzoeker het hem onmogelijk maakt te oordelen of hij nood heeft aan internationale bescherming en dat zijn gedrag blijk geeft van desinteresse. Dat verzoeker heden de bestreden beslissing aanvecht, doet daaraan geen afbreuk. Niets belet verzoeker overigens om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarbij met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet zijn beschermingsverzoek meteen ontvankelijk zal worden verklaard, in die zin dat het niet zal worden beschouwd als een tweede beschermingsverzoek, waardoor hij de mogelijkheid heeft om alsnog te worden gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Verzoeker toont dan ook niet in concreto aan dat hij door dit weigeringsmotief bij een eventueel navolgend beschermingsverzoek benadeeld zal zijn.

Gelet op het voorgaande brengt verzoeker geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

E. COCHEZ

M. MAES TORRES LOREDO